

Comadira, per molts anys!

Avui el poeta en fa setanta i els amics i lectors l'homenatgen a la xarxa

A Narcís Comadira, poeta, artista, gastrònom, traductor, assagista..., que en fa setanta, totes li ponen: el Festival Temporada Alta va estrenar ' [Estimat Comadira](#) ', un espectacle basat en poemes i textos seus dirigit per Joan Ollé i Xavier Albertí; ha publicat el recull d'assaigs ' [Les paraules alades](#) ' (Empúries), i és a punt de sortir un altre llibre seu, de poemes. A més, per al final del 2012 prepara una antologia de poemes d'altri que li han marcat la vida, per encàrrec d'Ara Llibres. I avui, coincidint amb el seu aniversari, un grup d'amics ha encarregat a Josep Porcar l'elaboració d'un [videomuntatge](#) a partir del seu poema 'Ponentada gran', del recull 'Usdefruit', i han proposat als blocaires de sumar-se a l'homenatge amb un apunt al bloc o a mitjans digitals diversos. Per molts anys [Narcís Comadira](#) !

En ocasió dels setanta anys de Comadira, VilaWeb va entrevistar-lo ([vídeo](#)) al seu estudi fa uns quants mesos. L'entrevista va donar molt de si: home de concepció humanista, ens va transportar a un món de cultura i ens va fer entendre els camins de seducció del llenguatge i de la literatura. També va parlar de la seva fascinació pels vins de la Borgonya i del plat que li ha dedicat el Celler de Can Roca ([vídeo](#)). I li vam proposar una tercera peça de [vídeo](#) : Comadira havia de triar tres objectes del seu estudi que el definissin.

Com a primer objecte va triar una pintura relativament recent, un paisatge del 2007: 'Sempre he combinat la literatura amb la pintura. La forma és una manera d'acotar les coses vagues en què sovint ens movem.'

'Dante parlava del 'fre de l'art': no pots anar tirant de veta, per això m'agraden els sonets, perquè són catorze versos i no pots fer-ne cap més, ni un de menys, perquè llavors ja no és un sonet. I aquesta cosa que és la forma, en definitiva, va en favor de no dir vaguetats.'

El segon objecte era un relleu de l'escultor noucentista gironí Fidel Aguilar. Li vam demanar si se sentia hereu del Noucentisme: 'Sí, però jo no tinc res a veure amb el Noucentisme. La gent es pensa que ho sóc, però no. El Noucentisme es va acabar l'any 1917 i el que ha vingut després són unes altres coses. Sóc un modern, fins i tot un postmodern. Això no vol dir que li negui el pa i la sal. El Noucentisme va ser per a aquest país molt important, tot i que una mica parcial, perquè la mirada a Grècia era parcial. Per tant, el Noucentisme va néixer mancat. Però encara en vivim, del Noucentisme.'

El tercer objecte fou una fotocòpia d'una fotografia del poeta Josep Carner. 'És el gran poeta català de tots els temps, segons la meua modestíssima opinió. I el tinc aquí perquè em vetlli amb la seva presència bonhomiosa i benèfica.'

Ateses les moltes disciplines que conrea, vam demanar-li com es definiria a si mateix: 'Sóc un productor. Produeixo coses, que és allò que hauríem de fer tots en aquest país. Quan faig poemes, sóc poeta; quan faig una pintura, sóc pintor; quan faig un plat, sóc cuiner... No m'he instal·lat com a poeta perquè considero molt ridícul això d'anar pel món de poeta. Què vol dir, si els poetes som uns desgraciats.'

22 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)